

Jedna

Pijete alkohol nebo berete drogy v průměru častěji než jednou týdně?

Zaváhala jsem s rukou nad stránkou. Vzala jsem ze stolu časopis, abych si přečetla článek „Jak se oblékat podle své postavy“. Upoutávka byla na titulní straně, ovšem časopis se otevřel na stránce s kvízem „Stal se z vašeho pití nebo užívání drog problém?“ a cosi mě přimělo zastavit se u něj. Možná černobílá fotka profilu ženy, jež se smutně skláněla nad sklenkou vína, nebo statistika ve vedlejším rámečku, kde se psalo, že předávkování léky proti bolesti na lékařský předpis se stalo hlavní příčinou náhodného úmrtí žen v Americe a že předčilo dokonce i autonehody. Měla jsem v ruce propisku – vyplňovala jsem s ní štosy formulářů na Eloisinu preventivní prohlídku v pěti letech – a takřka bezmyšlenkovitě jsem udělala křížek do okénka „Ano“.

Přehodila jsem si nohu přes nohu a rozhlédla se po čekárně u doktora McCarthyho. Najednou se mě zmocnily obavy, že snad někdo zahlédl, co jsem zaškrtila. Pochopitelně ro-

Jennifer Weiner

hovému gauči, kde jsem seděla, nikdo nevěnoval pozornost. Ohromná okna bičoval déšť se sněhem, u zdi chrčel radiátor. Lampou osvětlená místnost ve třetím patře kancelářské budovy na rohu Deváté a Kaštanové ulice působila útulně, jako útočiště před mizerným zimním počasím. Dobrovolnice v pruhované zástěře u stolečku předčítala dětem sedícím na miniaturních židličkách z humorné knihy *O Nešikovné Amélii*. Před třemi lety jsme se s manželem Davem a dcerou přestěhovali z centra města do Haverfordu, do domu, jemuž jsem odmítala říkat sídlo, přestože přesně o to se jednalo. Elliina pediatra jsem ovšem měla tak ráda, že jsem se ani nepokoušela najít za něj na předměstí náhradu. A tak jsme teď o rok a půl později seděly před Elliinou prohlídkou u něj v čekárně, kam jsem ji poprvé vzala, když jí byl pouhý týden. Auto jsme nechaly na parkovišti na Deváté ulici a únorovou plískanici jsme se vydaly sem. Ellie opatrně překračovala kupky ztvrdlého špinavého sněhu a po kotníky hluboké ledové kaluže na nárožích a stěžovala si, že má mokro v botách a postříkané punčochy. Nalákala jsem ji na příslib, že si po prohlídce dáme zákusek v cukrárně Federal Donuts.

Ellie mě zatahala za rukáv. „Už to bude?“

„Miláčku, to vážně nevím. Doktoři se musejí nejdřív postarat o nemocné děti, a ty, slečno Šťastlivá, nemocná nejsi.“

Vyšpulila dolní ret, až vypadala jako karikatura. „To není FÉR. Jsme pžece OBJEDNANÉ.“

„To je pravda. Ale vzpomínáš si, jak tě kdysi moc bolelo v krku? Doktor McCarthy tě přijal bez čekání, ještě před dětmi, které byly objednané.“

Přimhouřila oči, hryzala se do rtu a nakonec ztišila hlas do jevištního šepotu, který byl slyšet jen o trochu méně než